Poněvadž těchto výjimek zde není, sluší společenskou smlouvu, která likvidaci pomíjí, doplniti a opraviti. Není nyní na čase a příčiny, aby se přihlíželo ke způsobu provedení likvidace předepsané, při čemž ovšem lze přisvědčiti stížnosti ve směru tom, že likvidace nemusí míti též nutně v zápětí likvidaci závodu, podniku. Vždyť soudům nepřísluší, aby uplatňovaly své vlivy při likvidaci, správněji zrušení závodu samého. Proto nebylo lze revisnímu rekursu vyhověti.

(Nález nejvyššího soudu ze dne 1. října 1912, č. j. R II 646/12.)

Flieder.

Příspěvek k ustanovení §§ 1., 4. a 42. j. n.

Božena H., provdaná P., usnesením c. k. okresního soudu ve S. ze dne 9. dubna 1912, č. j. $\frac{A\ 226/5}{88}$, za zletilou prohlášená, podala dne 25. července 1912 u jmenovaného okresního soudu jako úřadu poručenského nezletilého Františka H. návrh, aby tomu, případně jeho poručníku bylo uloženo, aby její dědický podíl per 4000 K s úroky ode dne 1. ledna 1910, zajištěný zástavním právem na nemovitostech nezletilého Františka H., k soudu složil, nebo aby jmenovaný nezletilec ku placení úroků ode dne 1. ledna 1910 až do 20. února 1914 přidržen byl.

Aniž by o tomto návrhu byl slyšen poručník, zamítl soud poručenský tento návrh z meritálních důvodů, soud rekursní však k stížnosti Boženy P., jež svou původní žádost omezila na to, aby nezletilý byl přidržen ku placení úroků, uložil z meritálních důvodů nezletilému Františku H. placení žádaných úroků.

K dovolací stížnosti poručníka nezl. Františka H. zrušil nejvyšší soud jak naříkané usnesení soudu rekursního, tak i usnesení soudu I. stolice jako zmatečné a odkázal Boženu H., provdanou P., s jejím návrhem na pořad práva.

Důvody:

Nelze ovšem pochybovati o tom, že náleží na soudu poručenském v právních záležitostech, jež již z počátku patří na pořad práva, jakmile na nich súčastněna je osoba jich péči svěřená, zasahovati způsobem zprostředkujícím, aby se předešlo pořadu práva a nákladům s vedením sporu spojeným. Tuto zákonem vytýčenou hranici překročili však oba nižší soudové tím, že soud okresní Bož. P. oduznal nárok na úroky jí tvrzený, soud zemský pak tím, že nezletilého Františka H., aniž by byl jeho zástupce slyšen býval, od-

---

podstaty a výboru věřitelského se stejnými téměř právy fungovali likvidatoři. Vždyť byl-li konkurs vyhlášen již ve stadiu likvidace, mají likvidatoři postavení kridatáře.

soudil ku placení úroků. Z dovolací stížnosti poručníka vyplývá, že tento popírá na základě celé řady skutkových a právních důvodů povinnost svého poručence ku placení žádaných úroků.

Je tedy zřejmo, že usnesení nižších soudů příčí se ustanovením odst. 1. a 4. §. 42. jur. nor., pročež slušelo je jako zmatečné zrušiti a Boženu P. odkázati s jejím nárokem na pořad práva.

(Rozh. z 2. října 1912, R III 359/12.) A. K.

Odvolací soud není oprávněn bez návrhu žalobce odvolatele s žalobou na vždy propadlého změnit zamítnutí žaloby v »dočasné«. K výkladu § 29. zák. o obchodních pomocnících (z 16. ledna 1910, č. 20 ř. z.).

Žalobce F. V. byl definitivním úředníkem všeob. dělnické nemocenské a podporovací pokladny v B. a byl na základě usnesení představenstva téže z důvodů čl. 8., 14. a 15. služební pragmatiky propuštěn, při čemž mu byly vyhraženy služební požitky na dalších 6 měsíců po propuštění.

Žalobce žádá nyní na žalované zaplacení oněch požitků, kterých by byl ještě dosáhl, kdyby služební poměr byl trval po celých 40 let, celkem 90.301 K 06 h. Tento svůj nárok opírá o čl. 29. zák. o obch. pomocnících a o to tvrzení, že případ, jenž vzat za podklad disciplinárního řízení (§ 516. tr. z., u okresního soudu skončivší osvobozením pro dokázanou úplnou opilost vinníkovu), nepřihodil se tak, jak se mu za vinu klade, dále, že disciplinárnímu řízení nepředcházela důtka a že vůbec celý disciplinární postup počínajíc sestavením personální komise, neodpovídá služební pragmatice, že tedy je formálně nesprávným.

Sborový soud I. stolice žalobu zamítnul a to podstatně z těchto

důvodů:

Z celé obrany žalobcovy plyne, že vytýká disciplinárnímu řízení zmatečnost. Je-li ale ono zmatečné, pak jest neplatné, a tím padá základ toho usnesení, kterýmž byl žalobce propuštěn, a padá toto samo. Čl. 29. zák. o obch. pomocnících předpokládá však propuštění sice neopodstatněné, ale formálně platné.

Již proto nemá žalobce nároku na náhradu dle čl. 29. zák. o obch. pomocnících. Žalobce však nemůže nárok svůj vůbec opírati o toto zákonné ustanovení, poněvadž není prokázána zákonná podmínka nároku, totiž že byl propuštěn bez vážného důvodu, neboť naopak už trestní skutky, zjištěné v řízení u okr. trestního soudu, jsou rázu takového, že žalovaná právem uznala žalobce nezpůsobilým zastávati úřad.